

viste sig ifølge det aflagte Statsregnskab, at der er indgaaet 1 525 000 Kr.; det er dog et ganske betydeligt Beløb. Imidlertid ved jo det ærede Medlem, og det ved vi forresten alle sammen, at der ikke mere er Varer, som er klausulbehæftede.

Det ærede Medlem Hr. Sven var inde paa Spørgsmaalet om, hvorledes Justitsministeriet vilde stille sig overfor Sagførernes Fordringer om, at Retsbetjentfuldmægtigene ikke maa have privat Erhverv. Der kom en Deputation til mig fra Sagførerne i den Anledning, og jeg udtalte allerede den Gang, at jeg ansaa det Skridt, de havde gjort, for at være et meget uheldigt Skridt, idet jeg ikke kunde lade mig hyde, at de kom og vilde true mig; thi hvis jeg gennemførte det, som de ønskede, kunde de altsaa komme og sige: Se, han bøjede sig alligevel, det var godt, vi gjorde det. Jeg har imidlertid sagt, at jeg vilde — og jeg haabede, at Rigsdagen vilde gøre det samme — lade, som om denne Trusel ikke var blevet fremsat. Der havde maaske ikke været saa mange til Stede paa Sagførermødet; de havde maaske ikke faaet Sagen rigtig overvejet; thi Sagførerne kan selvfølgelig ikke true med saadant noget. Et Forsøg derpaa er paa Forhaand dødsdømt; det er derfor virningsløst. Jeg haaber, at Sagførerne har indset det, saa vi kan tage Sagen op til rolig Forhandling, idet man fra begge Sider vil stræbe hen imod et godt Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedler var inde paa Spørgsmaalet om Dyrplageri, og navnlig spurgte han, om man kunde vente en Revision af Dyrplageriloven. Jeg har ikke tænkt at komme med Forslag herom, for det lader til, at Domstolene begynder at optræde kraftigere, hvilket ogsaa glæder mig, idet de nemlig begynder at anvende Fængselsstraffe og store Bøder. Hvis det er Tilfældet, tror jeg ikke, vi behøver en ny Lov. Derfor foreslaar jeg, at vi foreløbig ser Tiden an og ser, hvordan Domstolenes Praksis virker. Det ærede Medlem spurgte ogsaa, om der ikke kunde ventes et forøget Tilskud til Tandplejesagen. Jeg skal lade Spørgsmaalet undersøge, og det skal blive taget under velvillig Overvejelse. Mere tør jeg ikke love.

Jeg skal endelig berøre visse almindelige Principspørgsmaal, der er rejste overfor mig. Jeg maa straks sige, at jeg er blevet glædelig overrasket ved, at der ikke under denne Finanslovdebate fra noget Parti er rettet et bebrejdende Ord i Anledning af de Udvisninger, jeg har foretaget. Jeg opfatter dette som et Tegn paa, at man fra alle Sider billiger Regeringens Optræden med Hensyn

til disse Udvisninger; det har været en elskværdig, men bestemt Optræden, og saaledes agter Regeringen ogsaa at fortsætte. Derimod har det ærede Medlem Hr. Schmidt kortelig berørt et andet Tilfælde, og jeg saa, at Omtalen deraf gjorde en vis Lykke hos et enkelt Parti her paa Rigsdagen. Det ærede Medlem Hr. Schmidt sagde, at en Mand nede fra Tyskland ikke havde faaet Tilladelse til at komme ind i Landet, fordi det ikke var „i danske Interesser“. Det var en tysk Recitator, Hr. Fischer. Ministeriets Praksis er i saa Henseende følgende. Naar et Menneske søger om Tilladelse til at komme ind, det være sig en Tysker, Franskmand eller Engländer, saa faar vedkommende selvfølgelig det Svar, at det kan ikke lade sig gøre, medmindre det af Andragendet fremgaar, at der ogsaa knytter sig danske Interesser dertil. Derfor maa vedkommende opgive, om han f. Eks. har Handelsforbindelser heroppe, eller, hvis det er en Arbejder, om han har Arbejde heroppe. Lad os tage et Eksempel. 8 Metalarbejdere i Berlin indsender et Andragende om at komme ind i Landet; de faar uvægerligt Afslag, medmindre det kan oplyses, at der er danske Interesser knyttede dertil. Saa oplyses det maaske heroppe fra, at der er et Firma i København — om det er dansk eller tysk, er ligegyldigt —, der ønsker disse Arbejdere, og hvis der saa er Mangel paa Arbejdskraft heroppe, faar de Folk Lov at komme herop, naar der ellers ikke er noget at udsætte paa dem. Ligeledes med Arbejdere af anden Beskaffenhed, f. Eks. Kunstnere; ogsaa de maa selvfølgelig oplyse, naar de ønsker at komme ind i Landet, om det er i dansk Interesse; ikke dansk i Modsætning til tysk, men om det er i danske Statsborgeres Interesse. Naar en Elektriker vil herop, faar han Afslag, medmindre han kan oplyse, at et Firma heroppe fra ønsker ham, fordi der ikke er tilstrækkelig Arbejdskraft at faa heroppe; det kan godt være et tysk Firma, naar det har Virksomhed her, faar Manden Tilladelse. Det er Praksis — den er selvfølgelig, og den er brugt baade af mig og af andre Regeringer —, at der maa oplyses noget af denne Art. Gesandterne har en vis almindelig Beføjelse overfor handlende, hvor man altid kan sige, at det er i dansk Interesse, at de kommer herop og handler; om det er et dansk eller et tysk Firma, de skal handle med, er ligegyldigt, men det skal være i danske Statsborgeres Interesse. Saaledes ogsaa med det Tilfælde, som det ærede Medlem Hr. Schmidt berørte. Det hjælper ikke, at den tyske Recitator bare siger: Jeg vil gerne